Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

18. října 2016 *

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření přijatá vůči Íránu s cílem zabránit šíření jaderných zbraní — Zmrazení finančních prostředků — Žaloba na neplatnost — Lhůta pro podání žaloby — Úprava návrhových žádání — Přípustnost — Povinnost uvést odůvodnění — Právo na obhajobu — Právo na účinnou soudní ochranu — Zjevně nesprávné posouzení — Posun časových účinků zrušení aktů“

Ve věci T-418/14,

Sina Bank, se sídlem v Teheránu (Írán), zastoupená B. Mettetalem a C. Wucher-Northem, avocats,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené B. Driessenem a D. Gičeva, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba založená na článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Rady vyplývajícího z oznámení ze dne 15. března 2014, určeného na vědomí osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření upravená v rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP a nařízení Rady (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2014, C 77, s. 1), ponechat jméno žalobkyně na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP, (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39), ve znění rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 81), a v příloze IX nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (EU) č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1), a dále na zrušení rozhodnutí Rady 2014/776/SZBP ze dne 7. listopadu 2014, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2014, L 325, s. 19), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1202/2014 ze dne 7. listopadu 2014, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2014, L 325, s. 3), rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/1008 ze dne 25. června 2015, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2015, L 161, s. 19), a prováděcí nařízení Rady (EU) 2015/1001 ze dne 25. června 2015, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2015, L 161, s. 1), v rozsahu, v němž tyto akty ponechaly jméno žalobkyně na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a v příloze IX nařízení č. 267/2012,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, I. Pelikánová (zpravodajka) a E. Buttigieg, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Junius, rada,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. dubna 2016,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. *Omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice*

1 Tato věc spadá do kontextu omezujících opatření zavedených za účelem vyvinutí tlaku na Íránskou islámskou republiku k tomu, aby ukončila jaderné činnosti, které představují riziko šíření jaderných zbraní a vývoj nosičů jaderných zbraní (dále jen „šíření jaderných zbraní“).

2. *Omezující opatření týkající se žalobkyně*

2 Žalobkyně, Sina Bank, je íránskou bankou zapsanou v rejstříku jako akciová společnost s majetkovou účastí státu.

3 Dne 26. července 2010 bylo jméno žalobkyně zapsáno na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39).

4 Jméno žalobkyně bylo rovněž zapsáno do seznamu obsaženého v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1). Tento posledně zmíněný zápis na seznam se stal účinným dnem vyhlášení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25), v *Úředním věstníku Evropské unie*, a to dne 27. července 2010. Bylo jím uloženo zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů (dále jen „ zmrazení finančních prostředků“) žalobkyně.

5 Zařazení jména žalobkyně na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 a v příloze V nařízení č. 423/2007 se zakládalo na následujících důvodech:

„Tato banka je úzce spojena se zájmy ‚Daftaru‘ (Vůdcův výbor [islámské revoluce], jehož správa čítá přibližně 500 spolupracovníků). Přispívá tak k financování strategických zájmů režimu.“

6 Dopisem ze dne 27. července 2010 informovala Rada Evropské unie žalobkyni o zařazení jejího jména na seznam v příloze II rozhodnutí 2010/413 a v příloze V nařízení č. 423/2007. Kopie těchto dokumentů byla připojena v příloze k tomuto dopisu.

7 Dopisem ze dne 8. září 2010 vznesla žalobkyně připomínky k dotčenému zápisu a vyzvala Radu k jeho přezkoumání.

8 Po přezkoumání situace žalobkyně ponechala Rada s okamžitým účinkem její jméno na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 81).

9 Při přijetí nařízení Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (ES) č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1) bylo jméno žalobkyně zapsáno ze stejných důvodů, které již byly zmíněny výše v bodě 5, s účinky k 27. říjnu 2010 na seznam obsažený v příloze VIII uvedeného nařízení.

10 Dopisem ze dne 28. října 2010, který byl žalobkyni doručen dne 5. prosince 2010, ji Rada informovala, že se na ni po přezkoumání její situace z hlediska připomínek obsažených v dopise ze dne 8. září 2010 musí i nadále vztahovat omezující opatření.

11 Dopisy ze dne 6. a 20. prosince 2010 zpochybnila žalobkyně prostřednictvím svých advokátů zachování platnosti zmrazení finančních prostředků, které bylo vůči ní přijato. Při výkonu práva žalobkyně na obhajobu požádali advokáti Radu, aby jim zpřístupnila spis a sdělila jim skutečnosti odůvodňující zachování přijatého opatření.

12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. ledna 2011 podala žalobkyně žalobu na zrušení přílohy II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a přílohy VIII nařízení č. 961/2010, v rozsahu, v němž se jí týkají. Věc byla zapsána do rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-15/11.

13 Dopisem ze dne 22. února 2011 předala Rada advokátům žalobkyně dokument s číslem 6724/11, obsahující skutečnosti ze spisu, o něž se opírají důvody citované výše v bodě 5.

14 Dopisem ze dne 18. července 2011 žalobkyně znovu zpochybnila zachování opatření ke zmrazení finančních prostředků přijatého vůči ní.

15 Po přezkoumání situace žalobkyně ponechala Rada s účinností k 1. prosinci 2011, kdy bylo přijato rozhodnutí Rady 2011/783/SZBP ze dne 1. prosince 2011, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2011, L 319, s. 71), její jméno na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a s účinkem k 2. prosinci 2011, dni vyhlášení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1245/2011 ze dne 1. prosince 2011, kterým se provádí nařízení č. 961/2010 (Úř. věst. 2011, L 319, s. 11), v příloze VIII nařízení č. 961/2010.

16 Dopisem ze dne 5. prosince 2011, doručeným žalobkyni tentýž den, ji Rada informovala, že se na ni musí i nadále vztahovat omezující opatření. V tomto dopisu Rada uvedla, že „ačkoli 36 % základního kapitálu [žalobkyně] [bylo] prodáno v rámci veřejné nabídky, zůstává hlavním akcionářem Nadace [Mostazafan], která je veřejnoprávním subjektem odpovědným Vůdci“, a že „má i nadále za to, že žalobkyně je úzce spojena se zájmy „Daftaru“ (Vůdcův výbor) a přispívá tak k financování strategických zájmů režimu“.

17 Dopisem ze dne 23. ledna 2012 žalobkyně prostřednictvím svých advokátů znovu zpochybnila ponechání v platnosti opatření ke zmrazení finančních prostředků, které bylo vůči ní přijato. Při výkonu práva žalobkyně na obhajobu požádali advokáti Radu o zpřístupnění spisu a sdělení skutečností odůvodňujících zachování přijatého opatření.

18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. února 2012 podala žalobkyně žalobu na zrušení, zaprvé rozhodnutí 2011/783 a prováděcího nařízení č. 1245/2011 v rozsahu, v němž po přezkumu ponechaly její jméno zapsané na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a v příloze VIII nařízení č. 961/2010, a zadruhé čl. 16 odst. 2 nařízení č. 961/2010, jakož i čl. 19 odst. 1 písm. b) a čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 v rozsahu, v němž se jí tato ustanovení dotýkají. Věc byla zapsána v rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-67/12.

19 Při přijetí nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (EU) č. 961/2010 (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1) bylo jméno žalobkyně zapsáno ze stejných důvodů, které již byly zmíněny výše v bodě 5, s účinkem k 24. březnu 2012 na seznam obsažený v příloze IX uvedeného nařízení.

20 Rozsudkem ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661) zrušil Tribunál přílohu II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a přílohu VIII nařízení č. 961/2010 v rozsahu, v němž se dotýkají žalobkyně. Zachoval však vůči žalobkyni účinky přílohy II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a to do doby nabytí účinku zrušení přílohy VIII nařízení č. 961/2010 v rozsahu, v němž se jí dotýká. Vzhledem k tomu, že proti rozsudku ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661) nebyl podán kasační opravný prostředek, stal se konečným a nabyl právní moci.

21 Dne 15. března 2014 Rada zveřejnila oznámení určené na vědomí osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření upravená v rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2014, C 77, s. 1), jímž sdělila své rozhodnutí, které přijala po přezkoumání situace, že bude nadále uplatňovat omezující opatření upravená v rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012 vůči osobám a subjektům, jejichž jména byla zapsána na seznam obsažený v příloze II posledně uvedeného rozhodnutí a v příloze IX posledně uvedeného nařízení.

22 Dopisem ze dne 14. dubna 2014 žalobkyně znovu u Rady zpochybnila ponechání v platnosti opatření ke zmrazení finančních prostředků přijatého vůči ní.

Skutkový stav před podáním projednávané žaloby

23 Rozsudkem ze dne 4. června 2014, Sina Bank v. Rada (T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348) Tribunál odmítl žalobu, která u něj byla podána, z důvodu, že není příslušný k jejímu projednání v rozsahu, v němž bylo jejím předmětem zrušení čl. 19 odst. 1 písm. b) a čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, a z důvodu, že byla nepřípustná v rozsahu, v němž bylo jejím předmětem zrušení čl. 16 odst. 2 nařízení č. 961/2010, a dále zrušil rozhodnutí 2011/783 a prováděcí nařízení č. 1245/2011, jelikož tyto akty ponechaly po přezkumu situace jméno žalobkyně na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a v příloze VIII nařízení č. 961/2010. Vzhledem k tomu, že proti rozsudku ze dne 4. června 2014, Sina Bank v. Rada (T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348) nebyl podán kasační opravný prostředek, stal se konečným a nabyl právní moci.

24 Elektronickou zprávou ze dne 1. září 2014 sdělila Rada advokátům žalobkyně, že po přezkoumání její situace se rozhodla ponechat její jméno na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, a v příloze IX nařízení č. 267/2012 (dále jen „sporný seznam“), a to z následujících důvodů:

„Banka Sina Bank je ovládána Nadací Mostazafan, která je významným íránským polostátním subjektem přímo ovládaným […] Vůdcem a jejíž podíl na Sina Bank dosahuje výše 84 %. Banka poskytuje finanční služby Nadaci Mostazafan a její skupině podpůrných jednotek a dceřiných společností. Sina Bank tudíž prostřednictvím Nadace Mostazafan poskytuje finanční podporu íránské vládě.“

25 V příloze této elektronické zprávy Rada předala dokumenty s referenčním číslem MD RELEX 169 až 174/14 obsahující skutečnosti ze spisu, o něž se opírají důvody uvedené výše v bodě 24.

26 Dopisem ze dne 17. září 2014 žalobkyně zpochybnila zachování platnosti opatření ke zmrazení finančních prostředků přijatého vůči ní. Zpochybnila především výši podílu na svém kapitálu vlastněného Nadací Mostazafan Íránské islámské republiky (dále jen „Nadace“).

27 Rozhodnutím Rady 2014/776/SZBP ze dne 7. listopadu 2014, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2014, L 325, s. 19), byly důvody zápisu jména žalobkyně na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, s účinností k 8. listopadu 2014 pozměněny ve smyslu uvedeném výše v bodě 24.

28 V důsledku toho byly prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1202/2014 ze dne 7. listopadu 2014, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2014, L 325, s. 3), s účinností k 8. listopadu 2014 pozměněny ve smyslu uvedeném výše v bodě 24 rovněž důvody zápisu žalobkyně na seznam obsažený v příloze IX nařízení č. 267/2012.

29 Dopisem doručeným žalobkyni dne 10. listopadu 2014 jí Rada oznámila, že se na ni z důvodů uvedených výše v bodě 24 musejí i nadále vztahovat omezující opatření. Dodala, že tvrzení žalobkyně obsažené v dopise ze dne 17. září 2014, podle kterého se podíl Nadace na jejím kapitálu po březnu 2011 snížil z 80 % na 63,52 %, není podložené a neodpovídá ani účetní závěrce nadace za finanční rok 2012, podle níž činil podíl Nadace na kapitálu žalobkyně v březnu 2012 stále 84 %.

30 Dopisem ze dne 15. ledna 2015 zpochybnila žalobkyně zachování opatření ke zmrazení finančních prostředků přijatého vůči ní. Připomněla své požadavky na úplné zpřístupnění spisu a všech dokumentů odůvodňujících uvedené opatření.

31 Rozhodnutím Rady (SZBP) 2015/1008 ze dne 25. června 2015, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2015, L 161, s. 19), a prováděcím nařízením Rady (EU) č. 2015/1001 ze dne 25. června 2015, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2015, L 161, s. 1), ponechala Rada po přezkoumání situace žalobkyně s účinkem od 27. června 2015 z důvodů uvedených výše v bodě 24 její jméno na sporném seznamu.

32 Dopisem a elektronickou zprávou ze dne 26. června 2015 Rada informovala advokáty žalobkyně, že z důvodů uvedených výše v bodě 24 se na ni musí i nadále vztahovat omezující opatření.

33 Dopisem ze dne 31. července 2015 zpochybnila žalobkyně prostřednictvím svých advokátů ponechání v platnosti opatření ke zmrazení finančních prostředků přijatého vůči ní a zopakovala své požadavky na úplné zpřístupnění spisu a všech dokumentů odůvodňujících přijaté opatření.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

34 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. května 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu, jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Rady vyplývajícího z oznámení zveřejněného dne 15. března 2014 ponechat její jméno na sporném seznamu (dále jen „sporné rozhodnutí“) a přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se jí dotýká.

35 Dne 2. září 2014 podala Rada žalobní odpověď.

36 Dne 22. října 2014 podala žalobkyně repliku.

37 Dne 4. prosince 2014 podala Rada dupliku.

38 Dne 16. ledna 2015 podala žalobkyně kanceláři Tribunálu první spis účastníka řízení, v němž byla upravena její návrhová žádání v tom smyslu, aby zahrnovala rovněž rozhodnutí 2014/776 a prováděcí nařízení č. 1202/2014 v rozsahu, v němž tyto akty ponechaly její jméno na sporném seznamu.

39 Dne 9. února 2015 Rada předložila připomínky k první úpravě návrhových žádání projednávané žaloby.

40 Dne 20. září 2015 podala žalobkyně kanceláři Tribunálu druhý spis účastníka řízení, v němž byla upravena její návrhová žádání v tom smyslu, aby zahrnovala rovněž rozhodnutí 2015/1008 a prováděcí nařízení 2015/1001 v rozsahu, v němž tyto akty ponechaly její jméno na sporném seznamu.

41 Dne 4. listopadu 2015 Rada předložila připomínky ke druhé úpravě návrhových žádání projednávané žaloby.

42 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření upravených v čl. 89 odst. 3 písm. a), b) a d) svého jednacího řádu vyzval účastnice řízení, aby odpověděly na některé otázky, poskytly určité informace nebo údaje a předložily některé dokumenty. Účastnice řízení těmto výzvám vyhověly ve stanovených lhůtách.

43 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 8. dubna 2016.

44 V návrhu a ve spisech, v nichž byla upravena její návrhová žádání, žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil sporné rozhodnutí a přílohu IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se jí dotýká;

— zrušil rozhodnutí 2014/776 a prováděcí nařízení č. 1202/2014 v rozsahu, v němž tyto akty ponechaly její jméno na sporném seznamu;

— zrušil rozhodnutí 2015/1008 a prováděcí nařízení č. 2015/1001 (dále jen, spolu s rozhodnutím 2014/776 a prováděcím nařízením č. 1202/2014, „sporné akty“) v rozsahu, v němž tyto akty ponechaly zápis jejího jména na sporném seznamu;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

45 Rada navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl jako nepřípustný první bod návrhových žádání, pokud jde o zrušení přílohy IX nařízení č. 267/2012 v části, v níž se tato příloha týká žalobkyně, a třetí důvod návrhových žádání;

— zamítl zbývající část žaloby jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. *K přípustnosti*

K přípustnosti prvního bodu návrhových žádání, pokud jde o zrušení přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu v němž se tato příloha vztahuje na žalobkyni

46 Rada navrhuje, aby byl jako nepřípustný zamítnut první bod návrhových žádání, pokud jde o zrušení přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se tato příloha týká žalobkyně. Nařízení č. 267/2012 bylo podle jejího tvrzení přijato dne 23. března 2012. Bylo vyhlášeno a vstoupilo v platnost dne 24. března 2012. Dotčený bod návrhových žádání obsažený v žalobě podané kanceláři Tribunálu dne 25. května 2014 (bod 34 výše) byl tedy podle jejího názoru uplatněn po uplynutí lhůty stanovené v článku 263 SFEU.

47 Žalobkyně navrhuje zamítnutí námitky nepřípustnosti. Má za to, že je přípustné požadovat jak zrušení sporného rozhodnutí, tak i přílohy IX nařízení č. 267/2012, jestliže v této příloze bylo v souladu se sporným rozhodnutím a navzdory vyhlášení rozsudku ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661) ponecháno její jméno.

48 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že návrhová žádání projednávané žaloby, jejichž předmětem je zrušení přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, jsou v podstatě identická s návrhovými žádáními, jejichž předmětem je přímo zrušení sporného rozhodnutí,

tedy rozhodnutí Rady vyplývající z oznámení zveřejněného dne 15. března 2014 ponechat jméno žalobkyně na sporném seznamu. Obě návrhová žádání se totiž váží ke stejnému aktu, tedy tomu, jímž Rada, jak je uvedeno v oznámení zveřejněném dne 15. března 2014, po přezkumu rozhodla ponechat jméno žalobkyně na sporném seznamu.

49 Dále je nutné poukázat na to, že v souladu s čl. 275 druhým pododstavcem SFEU a čl. 263 čtvrtým a šestým pododstavcem SFEU je žalobkyně aktivně legitimována k podání návrhu na zrušení rozhodnutí o ponechání jejího jména po provedeném přezkumu na sporném seznamu, z něhož vychází zachování omezujících opatření přijatých vůči ní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, body 34 a 38).

50 Konečně je nutné připomenout, že podle judikatury lhůta pro podání žaloby na neplatnost proti aktům stanovícím individuální omezující opatření na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU začíná pro jednotlivé uvedené osoby a subjekty plynout ode dne, kdy jim tyto akty byly povinně sděleny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. dubna 2013, Gbagbo a další v. Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, bod 59).

51 Pokud Rada zná adresu osoby nebo subjektu, na něž se vztahuje akt upravující omezující opatření, musí provést individuální oznámení dotyčného aktu na uvedené adrese (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, body 47 až 52). Z judikatury vyplývá, že jestliže lhůta pro podání žaloby běží od data oznámení aktu upravujícího omezující opatření, nemůže začít běžet vůči osobě nebo subjektu, na něž se tento akt vztahuje a jejichž adresu Rada zná, pokud jim dotčený akt nebyl na uvedené adrese platně oznámen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. září 2013, Bank Melli Iran v. Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, body 57 a 59, a ze dne 5. listopadu 2014, Mayaleh v. Rada, T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 66).

52 V projednávaném případě vyplývá ze skutečností ve spisu, a zejména z přílohy IX nařízení č. 267/2012, že Rada přesnou adresu žalobkyně znala. Byla tedy povinna jí sporné rozhodnutí oznámit individuálně. Rada se však omezila na zveřejnění oznámení v Úředním věstníku, takže lhůta pro podání žaloby nemohla začít běžet, jelikož běží od data oznámení aktu.

53 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že návrhová žádání projednávané žaloby, jejichž předmětem je zrušení přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu, v němž se tato příloha týká žalobkyně, nejsou samostatná ve vztahu k návrhovým žádáním týkajícím se zrušení sporného rozhodnutí, s nimiž se kryjí, a dále, že námitka nepřípustnosti vycházející z opožděného podání projednávané žaloby v rozsahu, v němž se týká zrušení sporného rozhodnutí, není opodstatněná a musí být proto zamítnuta.

K přípustnosti třetího bodu návrhových žádání

54 Rada navrhuje zamítnout jako nepřípustný třetí bod návrhových žádání, jehož předmětem je zrušení rozhodnutí 2015/1008 a prováděcího nařízení 2015/1001 v rozsahu, v němž tyto akty ponechaly jméno žalobkyně na sporném seznamu. Z dopisu ze dne 31. července 2015 (bod 33 výše) podle tvrzení Rady vyplývá, že žalobkyni byly dotčené akty náležitě oznámeny prostřednictvím jejích advokátů. Některé obraty z dopisu ze dne 6. prosince 2010 (bod 11 výše) navíc podle Rady umožňují usuzovat na existenci dohody ve smyslu judikatury vyplývající z rozsudku ze dne 5. listopadu 2014, Mayaleh v. Rada (T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 74), uzavřené se žalobkyní, aby ke komunikaci s ní docházelo prostřednictvím jejích advokátů. Oznámením rozhodnutí 2015/1008 a prováděcího nařízení 2015/1001 advokátům žalobkyně dne 26. června 2015 (bod 32 výše) začala podle názoru Rady běžet lhůta pro podání žaloby proti uvedeným aktům, která uplynula dne 5. září 2015. Třetí bod návrhových žádání, který je zahrnutý ve druhém spise obsahujícím úpravu návrhových žádání podaném kanceláři Tribunálu dne 20. září 2015 (bod 40 výše) byl tedy podle Rady předložen opožděně.

55 Žalobkyně navrhuje, aby byla tato námitka nepřípustnosti zamítnuta jako neopodstatněná.

56 V této souvislosti je nutné připomenout, že podle ustálené judikatury podléhá předkládání návrhů na úpravu návrhových žádání požadavku dodržení lhůty pro podání žaloby upravené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. září 2013, Bank Melli Iran v. Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 55, a ze dne 16. září 2013, Bank Kargoshaei a další v. Rada, T-8/11, nezveřejněný, EU:T:2013:470, bod 40).

57 K tomu, aby tato lhůta pro podání žaloby začala vůči žalobkyni běžet, měla Rada povinnost žalobkyni individuálně oznámit rozhodnutí 2015/1008 a prováděcí nařízení 2015/1001, jelikož znala její adresu (viz bod 51 výše).

58 V projednávaném případě oznámila Rada žalobkyni rozhodnutí 2015/1008 a prováděcí nařízení 2015/1001 prostřednictvím jejích advokátů dopisem a elektronickou zprávou ze dne 26. června 2015 (bod 32 výše).

59 V odpovědi na písemnou žádost Tribunálu (bod 42 výše) předložila Rada dodejku, která potvrzuje, že dopis ze dne 26. června 2015 byl doručen advokátům žalobkyně dne 1. července 2015.

60 Je však třeba připomenout, že článek 263 šestý pododstavec SFEU se vztahuje na „oznámení [aktu] žalobci“, a nikoli na oznámení aktu jeho zástupci. Z toho plyne, že musí-li být akt oznámen, aby mohla začít běžet lhůta pro podání žaloby, musí být toto oznámení v zásadě zasláno adresátovi tohoto aktu, a nikoli advokátům, kteří ho zastupují. Podle judikatury má totiž oznámení učiněné zástupci žalobce platnost oznámení učiněného adresátovi pouze tehdy, pokud je taková forma oznámení výslovně stanovena právní úpravou nebo dohodou stran (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 8. července 2009, Thoss v. Účetní dvůr, T-545/08, nezveřejněný, EU:T:2009:260, body 41 a 42; rozsudky ze dne 11. července 2013, BVGD v. Komise, T-104/07 a T-339/08, nezveřejněný, EU:T:2013:366, bod 146, a ze dne 5. listopadu 2014, Mayaleh v. Rada, T-307/12 a T-408/13, EU:T:2014:926, bod 74).

61 V projednávaném případě právní úprava, tedy čl. 24 odst. 3 rozhodnutí 2010/413 a čl. 46 odst. 3 nařízení č. 267/2012, výslovně neodkazuje na možnost oznámit omezující opatření přijatá vůči určité osobě či určitému subjektu jejich zástupci, ale výslovně uvádí, že je-li adresa dotyčné osoby či dotyčného subjektu známa, musí jim být rozhodnutí o použití omezujících opatření sděleno přímo. Rozhodnutí 2015/1008 a prováděcí nařízení 2015/1001 měla být tedy oznámena přímo žalobkyni, jejíž adresu Rada znala (bod 52 výše).

62 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu (bod 42 výše) a při jednání žalobkyně zpochybnila, že by mezi ní a Radou došlo k dohodě, aby jí byla veškerá rozhodnutí, jimiž jsou vůči ní přijata omezující opatření, oznamována na adresu jejích advokátů, a tedy jejich prostřednictvím. Skutečnosti ze spisu totiž neumožňují konstatovat, že by k takové dohodě mezi žalobkyní a Radou došlo. Ze spisu sice vyplývá, že na dopis Rady ze dne 28. října 2010 (bod 10 výše) zaslaný přímo žalobkyni odpověděli její advokáti dopisy ze dne 6. a 20. prosince 2010 (bod 11 výše), které v dolní části stránky uvádějí jejich adresu pracoviště a vyzývají Radu, aby jim poskytla přístup ke spisu a sdělila informace na podporu jejího rozhodnutí přijmout vůči jejich klientce omezující opatření, a že Rada poté s odkazem na tyto dopisy zaslala dopis ze dne 22. února 2011 (bod 13 výše) přímo advokátům žalobkyně. Ačkoli tato výměna dopisů potvrzuje, že se žalobkyně obrátila na Radu prostřednictvím svých advokátů a tito advokáti požádali o přístup ke spisu nebo o předání určitých dokumentů, nevyplývá z toho však, že by žalobkyně souhlasila na rozdíl od toho, co stanoví právní úprava (viz bod 61 výše), aby s ní Rada komunikovala rovněž nepřímo, prostřednictvím jejích advokátů. Především z dopisu ze dne 18. července 2011 (bod 14 výše) a z dopisu ze dne 5. prosince 2011 (bod 16 výše) vyplývá, že v určitých případech žalobkyně s Radou nadále komunikovaly přímo. Z dopisů ze dne 15. ledna a 31. července 2015 (body 30 a 33 výše) navíc vyplývá, že si žalobkyně přála, aby jí byly důležité

dokumenty obsažené ve spisu Rady předávány přímo. Je tedy nutné konstatovat, že žalobkyně neuzavřela s Radou žádnou dohodu o tom, aby jí byly dotčené akty oznamovány na adresu jejích advokátů, a tedy jejich prostřednictvím.

63 Z toho vyplývá, že za okolností projednávaného případu nepředstavovalo vlastní předání dotčených aktů advokátům žalobkyně sdělení, a tedy jejich oznámení samotné žalobkyni.

64 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba konstatovat, že projednávaná žaloba je v plném rozsahu přípustná.

2. *K věci samé*

65 Na podporu projednávané žaloby předkládá žalobkyně dva žalobní důvody, z nichž první se týká porušení povinnosti uvést odůvodnění, zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu a druhý vychází ze zjevně nesprávného posouzení.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

66 Žalobkyně vytýká Radě, že přijetím sporného rozhodnutí (bod 34 výše) a sporných aktů (bod 44 třetí odrážka výše) (dále jen společně „napadené akty“) porušila povinnost uvést odůvodnění, zásadu dodržování práva na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, jak jsou vykládány soudem Evropské unie a Evropským soudem pro lidská práva, jelikož jí nesdělila konkrétní důvody ani důkazy a dokumenty, které odůvodňovaly po provedeném přezkoumání ponechání jejího jména na sporném seznamu. Žalobkyně tvrdí, že v souladu s judikaturou je nedostatečné odůvodnění porušením podstatných formálních náležitostí, které nelze napravit pouze tím, že se dotyčná osoba dozví důvody rozhodnutí, které bylo vůči ní přijato, v průběhu řízení u unijního soudu. Jedinými důvody, které jí byly podle jejího tvrzení sděleny před podáním projednávané žaloby, jsou důvody uvedené výše v bodě 5. Jak bylo podle jejího tvrzení uznáno v rozsudku ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), je toto odůvodnění nedostatečné, neboť je příliš stručné a obecné. Navíc jí údajně nebyl předložen žádný důkaz o jejích předpokládaných vazbách na „ Daftar“ a ohledně její případné účasti na financování „strategických zájmů režimu“, které ostatně nebyly zjištěny. Sdělené odůvodnění je podle jejího názoru každopádně nesprávné, neboť zaprvé neexistuje žádný důkaz o jejím nepřetržitém ovládání ze strany Nadace nebo ze strany „Daftaru“ či o vazbách na něj a zadruhé financuje téměř výlučně fyzické osoby a podniky se soukromým kapitálem a velmi zřídka vlády nebo veřejnoprávní subjekty. Dodatečné důvody obsažené v dopise ze dne 5. prosince 2011 (bod 16 výše) podle jejího názoru dostatečně neodůvodňují sporné akty. Rada se podle tvrzení žalobkyně omezuje na uvedení informace, že je jejím hlavním akcionářem Nadace, aniž upřesňuje, jaké „strategické zájmy režimu“ měla financovat ani jaká konkrétní ustanovení rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012 měla odůvodnit ponechání jejího jména na sporném seznamu. Navzdory jejím žádostem vzneseným v tomto ohledu jí Rada neposkytla žádnou konkrétní informaci o důvodech ponechání jejího jména na sporném seznamu. Jediné skutečnosti, které jí byly sděleny a na které se Rada odvolávala, neprokazují to, co Rada tvrdila v napadených aktech. Chybějící specifický a konkrétní důkaz v odůvodnění napadených aktů jí údajně neumožňuje pochopit jejich smysl a má tak dopad na výkon jejích práv na obhajobu a jejího práva na účinnou soudní ochranu.

67 Rada s argumenty žalobkyně nesouhlasí a navrhuje, aby byl první žalobní důvod zamítnut.

K porušení povinnosti uvést odůvodnění

68 Podle ustálené judikatury je cílem povinnosti uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby, jež je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt podložený, nebo je případně stižen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Unie, a zadruhé umožnit tomuto soudu provést přezkum legality tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, Sb. rozh., EU:C:2012:718, bod 49 a citovaná judikatura).

69 Z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musejí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se tak dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl provést přezkum (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50 a citovaná judikatura).

70 V případě aktu Rady, kterým se ukládají omezující opatření, musí odůvodnění identifikovat specifické a konkrétní důvody, na základě kterých Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci dospěla k závěru, že se taková opatření musí uplatnit na dotyčnou osobu (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 52).

71 Článek 24 odst. 3 rozhodnutí 2010/413 a čl. 46 odst. 3 nařízení č. 267/2012 též ukládají Radě povinnost uvést individuální a konkrétní důvody omezujících opatření přijatých v souladu s čl. 20 odst. 1 písm. b) a c) tohoto rozhodnutí a v souladu s čl. 23 odst. 2 písm. a) a odst. 3 tohoto nařízení a uvědomit o nich dotčené osoby a subjekty (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 48). Podle judikatury musí Rada v zásadě splnit svou povinnost uvést odůvodnění individuálním oznámením, neboť vyhlášení v Úředním věstníku samo o sobě nepostačuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Makhlouf v. Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 47 a 48; rovněž v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 52).

72 Odůvodnění požadované článkem 296 SFEU, jakož i článkem 24 odst. 3 rozhodnutí 2010/413 a článkem 46 odst. 3 nařízení č. 267/2012 musí být přizpůsobeno ustanovením, na jejichž základě byla omezující opatření přijata. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53 a citovaná judikatura).

73 Konkrétně je akt nepříznivě zasahující do právního postavení dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou dotčené osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření, jež vůči ní bylo přijato (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 54 a citovaná judikatura).

– Ke spornému rozhodnutí

74 Ze skutečností obsažených ve spisu uvedených v bodech 15 a 16 výše vyplývá, že sporné rozhodnutí spočívá na původním odůvodnění popsaném výše v bodě 5 a na dodatečném odůvodnění oznámeném žalobkyni dopisem ze dne 5. prosince 2011, které je uvedeno v bodě 16 výše.

75 Cílem celého odůvodnění citovaného v bodech 5 a 16 výše bylo zjevně to, aby se na žalobkyni použilo kritérium „ovládání“ osobou či subjektem, které byly označeny jako osoba či subjekt, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené nebo ji podporují, jež je uvedeno v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, a dále kritérium „podpory šíření jaderných zbraní“ uvedené v těchto ustanoveních (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada, T-15/11, EU:T:2012:661, bod 70).

76 Kritérium „ovládání“, které bylo sporným rozhodnutím použito na žalobkyni, je založeno na původním odůvodnění a na dodatečném odůvodnění, jehož cílem zjevně bylo, jak je konstatováno v bodě 70 rozsudku ze dne 4. června 2014, Sina Bank v. Rada (T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348), doplnit původní odůvodnění použití kritéria „ovládání“ na žalobkyni.

77 Vzhledem k tomu, že původní odůvodnění uvedené v bodě 5 výše již bylo shledáno nedostatečným v bodě 82 rozsudku ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661), který nabyl právní moci (bod 20 výše), zbývá posoudit, zda je dodatečné odůvodnění uvedené v bodě 16 výše takové povahy, že je v daném případě doplnilo tak, že při přijetí sporného rozhodnutí byly nakonec požadavky na odůvodnění dodrženy. V rozsudku ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661, body 72 až 79) neměl Tribunál příležitost se k této otázce vyslovit, neboť se omezil na konstatování, že pokud se Rada v aktech, které před ním byly zpochybněny, opírala o toto dodatečné odůvodnění, jež bylo žalobkyni sděleno po přijetí uvedených aktů, porušila zásadu dodržování práva na obhajobu a především právo žalobkyně být předem vyslechnuta.

78 V projednávaném případě umožňuje dodatečné odůvodnění identifikovat osoby nebo subjekty, které podle názoru Rady „ovládají“ žalobkyni ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, které již nejsou tak jako v původním odůvodnění označeny jako „Vůdcův výbor“, nýbrž jako „Nadace“ a samotný „Vůdce“.

79 Dodatečné odůvodnění také umožňuje pochopit způsoby, jakými Vůdce a Nadace podle názoru Rady přímo či nepřímo „ovládají“ žalobkyni ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012. Z uvedeného odůvodnění totiž vyplývá, že Nadace byla považována za subjekt přímo ovládající žalobkyni z důvodu, že je jejím „hlavním akcionářem“. Dále z tohoto odůvodnění vyplývá, že Vůdce byl považován za toho, kdo žalobkyni nepřímo ovládá, a to prostřednictvím Nadace, jelikož „Nadace [je] veřejnoprávní subjekt odpovědný Vůdci“.

80 V souvislostech projednávaného případu odkazuje výraz „odpovídat“ použitý Radou dostatečně srozumitelně na „ovládání“ Nadace Vůdcem ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012.

81 Dodatečné odůvodnění oznámené žalobkyni dopisem ze dne 5. prosince 2011 bylo tedy v kontextu projednávaného případu dostatečné, aby jí umožnilo pochopit sporné rozhodnutí, které na ni použilo kritérium „ovládání“ a opíralo se konkrétně o okolnost, že žalobkyně byla ovládána Nadací a jejím prostřednictvím i Vůdcem. Stejně tak je Tribunál na základě tohoto odůvodnění s to přezkoumat podloženost sporného rozhodnutí v tom, že bylo na žalobkyni použito kritérium „ovládání“.

82 S ohledem na souvislosti projednávaného případu je tedy třeba konstatovat, že sporné rozhodnutí bylo v rozsahu, v němž na žalobkyni použilo kritérium „ovládání“, prostřednictvím dodatečného odůvodnění ze strany Rady právně dostačujícím způsobem odůvodněno.

83 Sporné rozhodnutí není naopak dostatečně odůvodněno, když na žalobkyni uplatňuje kritérium „podpora šíření jaderných zbraní“. Původní odůvodnění citované v bodě 5 výše, které bylo pozměněno dodatečným odůvodněním citovaným v bodě 16 výše, se omezuje na konstatování, že žalobkyně přispívá „k financování strategických zájmů režimu“, jelikož jejím „hlavním akcionářem je Nadace, která je veřejnoprávním subjektem odpovědným Vůdci“.

84 I kdyby mohlo být šíření jaderných zbraní považováno za „strategické zájmy režimu“, neumožňuje odůvodnění sporného rozhodnutí dozvědět se specifické a konkrétní důvody, proč Rada dospěla k závěru, že žalobkyně přispívá k financování šíření jaderných zbraní.

85 Třebaže by bylo možné vyvodit z důvodů zmiňujících kapitálové vazby mezi Nadací a žalobkyní, jak tvrdí Rada ve svých písemnostech, že žalobkyně vyplácí vysoké dividendy Nadaci a poskytuje jí finanční služby, nic to nemění na tom, že uvedené důvody nevysvětlují, jak přispívá využívání uvedených částek nebo finančních služeb Nadací nebo Vůdcem k šíření jaderných zbraní. Zaprvé z odůvodnění sporného rozhodnutí nevyplývá, že by byla Nadace přímo či nepřímo zapojena do šíření jaderných zbraní, když toto zapojení nelze v projednávaném případě předpokládat. Zadruhé neobsahuje toto odůvodnění žádnou informaci o tom smyslu, že by dividendy vyplácené nebo finanční služby nabízené žalobkyní Nadaci byly nebo mohly být použity k tomu, aby přímo či nepřímo přispívaly k šíření jaderných zbraní. Takové využití přitom nelze v projednávaném případě předpokládat.

86 Je tedy třeba konstatovat, že sporné rozhodnutí nebylo v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „podpora šíření jaderných zbraní“, právně dostačujícím způsobem odůvodněno.

87 Žalobní výtce vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění v rozsahu, v němž navrhuje zrušení sporného rozhodnutí v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „podpora šíření jaderných zbraní“ (bod 86 výše), je tedy třeba vyhovět a tutéž výtku zamítnout v rozsahu, v němž navrhuje zrušení tohoto rozhodnutí v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „ovládání“ (bod 82 výše).

– Ke sporným aktům

88 Ze skutečností ve spisu uvedených v bodech 24, 27, 28, 31 a 32 výše vyplývá, že sporné akty jsou založeny na novém odůvodnění uvedeném v bodě 24 výše.

89 V tomto novém odůvodnění Rada připomněla a upřesnila vazby existující mezi žalobkyní, Nadací a Vůdcem, a to, že: „[žalobkyně je] ovládána Nadací […], která je významným íránským polostátním subjektem přímo ovládaným Vůdcem […] a jejíž podíl na [žalobkyni] dosahuje výše 84 %“. Rada dále uvedla, že „[žalobkyně] poskytuje finanční služby Nadaci […] a její skupině podpůrných jednotek a dceřiných společností“, z čehož vyvodila, že „[žalobkyně] poskytuje prostřednictvím Nadace finanční podporu íránské vládě“.

90 Cílem těchto důvodů je zjevně použít na žalobkyni kritérium „ovládání“ určitou osobou či subjektem, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené nebo ji podporují, jež je uvedeno v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, a dále kritérium „podpory íránské vládě“ uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012. V tomto posledním ohledu spočívají tedy sporné akty ve srovnání se sporným rozhodnutím na novém kritériu (viz bod 75 výše).

91 První část odůvodnění popsaného v bodě 89 výše byla v kontextu projednávaného případu dostatečná k tomu, aby umožnila žalobkyni pochopit, že na ni bylo ve sporných aktech použito kritérium „ovládání“, kteréžto se konkrétně opíraly o okolnost, že žalobkyně byla prostřednictvím Nadace ovládána Vůdcem. Tribunál je navíc s to na základě tohoto odůvodnění přezkoumat podloženost sporných aktů v rozsahu, v němž bylo na žalobkyni použito kritérium „ovládání“.

92 Druhá část odůvodnění popsaného v bodě 89 výše byla v kontextu projednávaného případu dostatečná k tomu, aby umožnila žalobkyni pochopit, že na ni bylo ve sporných aktech použito rovněž kritérium „podpora íránské vládě“, kteréžto se konkrétně opíraly o okolnost, že žalobkyně poskytuje finanční služby Nadaci a její skupině podpůrných jednotek a dceřiných společností, což vzhledem k polostátní

povaze Nadace a jejímu přímému ovládání ze strany Vůdce odpovídalo nepřímé podpoře finanční povahy íránské vládě. Tribunál je navíc s to na základě tohoto odůvodnění přezkoumat podloženost sporných aktů v rozsahu, v němž bylo na žalobkyni použito kritérium „podpora íránské vládě“.

93 S ohledem na souvislosti projednávaného případu je nutné konstatovat, že sporné akty byly právně dostačujícím způsobem odůvodněny, takže je třeba zamítnout žalobní výtku vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění v rozsahu, v němž navrhuje zrušení uvedených aktů.

94 Vzhledem k výše uvedenému je třeba vyhovět žalobní výtce vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění v rozsahu, v němž navrhuje zrušení sporného rozhodnutí v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „podpory šíření jaderných zbraní“ (bod 86 výše), a ve zbývající části tuto výtku zamítnout (bod 87 a 93 výše).

K porušení zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

95 Základní právo na dodržení práva na obhajobu během řízení, které předchází přijetí omezujících opatření je výslovně zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv Evropské unie, které čl. 6 odst. 1 SEU přiznává tutéž právní sílu jako Smlouvám (viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Makhlouf v. Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, bod 31 a citovaná judikatura).

96 Zásada dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby byly dotyčné osobě nebo dotyčnému subjektu sděleny skutečnosti, na jejichž základě má být vůči nim vydán akt nepříznivě zasahující do jejich právního postavení, a musí jim být umožněno účelně vyjádřit stanovisko k těmto skutečnostem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhidů íránského lidu v. Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 93).

97 V rámci přijímání rozhodnutí, kterým se jméno osoby nebo název subjektu ponechává na seznamu osob nebo subjektů, proti nimž jsou namířena omezující opatření, musí Rada dodržet právo této osoby nebo tohoto subjektu být předem vyslechnuty, jestliže v rozhodnutí, kterým se ponechává jejich jméno nebo název na seznamu, vůči nim uplatní nové skutečnosti, tj. skutečnosti, které nebyly uvedeny v původním rozhodnutí o zařazení jejich jména či názvu na tento seznam (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Sb. rozh., EU:C:2011:853, bod 62, a ze dne 13. září 2013, Makhlouf v. Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 42 a 43).

– Ke spornému rozhodnutí

98 Dne 5. prosince 2011 oznámila Rada individuálně žalobkyni dodatečné odůvodnění sporného rozhodnutí uvedené v bodě 16 výše.

99 Pokud jde o použití kritéria „ovládání“ uvedeného v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012 na žalobkyni, z bodu 82 výše vyplývá, že odůvodnění sporného rozhodnutí bylo dostatečné.

100 Rada kromě toho uvádí, že žalobkyni předala veškeré listinné důkazy, na nichž se toto odůvodnění zakládá (bod 13 výše).

101 Na rozdíl od případu aktů zrušených rozsudkem ze dne 11. prosince 2012, Sina Bank v. Rada (T-15/11, EU:T:2012:661, body 72 až 79) (bod 77 výše) mohla tedy žalobkyně v případě sporného rozhodnutí účelně napadnout opodstatněnost odůvodnění použití kritéria „ovládání“ vůči ní a důkazů, na nichž je založené, a to i před přijetím tohoto rozhodnutí, zejména v dopisech ze dne 23. ledna 2012 (bod 17 výše) a ze dne 14. dubna 2014 (bod 22 výše). Žalobkyně mohla také účinně využít svého práva na prostředek nápravy ohledně opodstatněnosti téhož odůvodnění, o čemž svědčí projednávaná žaloba.

102 V části, kde naopak sporné rozhodnutí použilo na žalobkyni kritérium „podpora šíření jaderných zbraní“, vyplývá z bodu 86 výše, že odůvodnění sporného rozhodnutí bylo nedostatečné. Žalobkyně proto nemohla před podáním projednávané žaloby nebo v jejím rámci účelně či účinně zpochybnit opodstatněnost použití tohoto kritéria na svou situaci.

103 Je proto třeba mít za to, že sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž použilo na žalobkyni kritérium „podpory šíření jaderných zbraní“, porušuje její právo na obhajobu, jakož i právo na účinnou soudní ochranu, avšak tato práva neporušuje v rozsahu, v němž na žalobkyni použilo kritérium „ovládání“.

104 Žalobní výtce vycházející z porušení zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu je tedy třeba vyhovět v rozsahu, v němž zní na zrušení sporného rozhodnutí v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „podpory šíření jaderných zbraní“, a zamítnout ji ve zbývající části, tedy v rozsahu, v němž zní na zrušení sporného rozhodnutí v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „ovládání“.

– Ke sporným aktům

105 Dne 1. září 2014 oznámila Rada individuálně žalobkyni odůvodnění sporných aktů, popsané v bodě 24 výše.

106 Z bodu 93 výše vyplývá, že toto odůvodnění bylo možné z hlediska požadavků judikatury považovat za dostatečné v části, v níž na žalobkyni použilo jak kritérium „ovládání“ uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, tak kritérium „podpory íránské vládě“ uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012.

107 Rada kromě toho uvádí, že žalobkyni předala veškeré listinné důkazy, na nichž se toto odůvodnění zakládalo (bod 25 výše).

108 Žalobkyně mohla toto odůvodnění a důkazy, na nichž je založeno, napadnout i před přijetím sporných aktů zejména v dopisech ze dne 17. září 2014 (bod 26 výše) a ze dne 15. ledna 2015 (bod 30 výše).

109 Žalobkyně měla také možnost účinně využít svého práva na prostředek nápravy, když v projednávané žalobě zejména namítala, že „vládu finančně nepodporuje o nic více než jakákoli jiná centrální banka jinde ve světě“ a že „tím spíše ani neposkytovala takový druh podpory, kterého se týkají napadené akty, tj. podporu činnostem spojeným s šířením jaderných zbraní“.

110 Právo žalobkyně na obhajobu, jakož i její právo na účinnou soudní ochranu byla proto při přijetí sporných aktů plně dodržena.

111 Žalobní výtku vycházející z porušení zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu v rozsahu, v němž navrhuje zrušení sporných aktů, je tedy třeba zamítnout.

112 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že prvnímu žalobnímu důvodu je třeba vyhovět pouze v rozsahu, v němž se týká sporného rozhodnutí, a pouze v části, v níž toto rozhodnutí použilo na žalobkyni kritérium „podpory šíření jaderných zbraní“. Ve zbývající části musí být první žalobní důvod zamítnut.

113 Vzhledem k tomu, že pochybení konstatovaná v bodech 87, 94 a 104 výše nemají dopad na použití kritéria „ovládání“ na žalobkyni v napadených aktech ani na použití kritéria „podpory íránské vládě“ vůči ní ve sporných aktech, nemohou odůvodnit zrušení uvedených aktů. Pokud jde totiž o přezkum legality rozhodnutí o přijetí omezujících opatření, Soudní dvůr rozhodl, že s ohledem na preventivní povahu těchto opatření platí, že pokud je unijní soud toho názoru, že alespoň jeden z uvedených důvodů je dostatečně přesný a konkrétní, podložený a představuje sám o sobě dostatečný základ pro

toto rozhodnutí, pak okolnost, že ostatní z těchto důvodů tento požadavek nesplňují, neodůvodňuje zrušení uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 130).

114 Je tedy třeba pokračovat posouzením druhého žalobního důvodu a omezit se při tom na zkoumání toho, zda se Rada při použití kritéria „ovládání“ v napadených aktech, jakož i kritéria „podpory íránské vládě“ ve sporných aktech dopustila u všech těchto aktů nesprávného posouzení.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení

115 Žalobkyně Radě vytýká, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když v napadených aktech po provedeném přezkoumání rozhodla o ponechání jejího jména na sporném seznamu. Podotýká, že jediné důvody, které jí byly sděleny k odůvodnění ponechání tohoto zápisu, jsou chybné, jelikož není spojena se zájmy „Daftaru“ a nepřispívá ani k financování „strategických zájmů režimu“ či konkrétně k šíření jaderných zbraní. Rada podle jejího názoru nezohlednila skutečnost, že je organizována a funguje jako běžná soukromá banka. Členové jejího představenstva byli vybráni na základě jejich kvalifikace a schopností a žádný z nich nebyl jmenován „Daftarem“ ani s ním není propojen. Její služby a půjčky jsou poskytovány soukromým osobám, fyzickým osobám a podnikům, a nikoli veřejnoprávním subjektům. Ačkoli je jejím hlavním akcionářem Nadace, nemůže tato skutečnost podle tvrzení žalobkyně odůvodnit ponechání jejího jména na sporném seznamu, neboť Nadace i Daftar fungují nezávisle na vládě či íránské výkonné moci, a to z důvodů institucionálních a organizačních nebo na základě ústavní zásady dělby mocí zakotvené v článku 57 íránské ústavy. Rada podle jejího názoru nepoužila v projednávaném případě jediné kritérium, které by podle judikatury opravňovalo k přijetí opatření ke zmrazení finančních prostředků vůči určité osobě či určitému subjektu, a sice kritérium podpory poskytované íránské vládě, kterážto nemůže být navíc pouze nepřímá, ale musela by být nutně přímá. Rada se musí tak jako orgány Spojeného království Velké Británie a Severního Irska podle názoru žalobkyně řídit rozsudkem ze dne 4. června 2014, Sina Bank v. Rada (T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348), který ukládá povinnost ukončit opatření ke zmrazení finančních prostředků přijaté vůči ní.

116 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně a navrhuje, aby byl druhý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

117 Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, soudní přezkum aktu, kterým se stanoví omezující opatření vůči osobě nebo subjektu, vyžaduje mimo jiné, aby se unijní soud ujistil o tom, zda se předmětný akt opírá o dostatečně pevný skutkový základ. To zahrnuje ověření skutečností uváděných v odůvodnění, o něž se uvedený akt opírá, tak, aby se soudní přezkum neomezoval na abstraktní posouzení pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale aby se zaměřil na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podložené (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 64 a citovaná judikatura).

118 Unijní soud musí v rámci tohoto přezkumu za tímto účelem případně vyzvat příslušný unijní orgán, aby předložil důvěrné i nedůvěrné informace a důkazy, které jsou pro takový přezkum relevantní (viz rozsudek ze dne 28. listopadu, 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 65 a citovaná judikatura).

119 V případě zpochybnění legality je totiž úkolem příslušného unijního orgánu, aby prokázal, že jsou důvody uplatňované vůči dotyčné osobě nebo dotyčnému subjektu podložené, přičemž tato osoba či subjekt nejsou povinny předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody podložené nejsou (viz rozsudek ze dne 28. listopadu, 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 66 a citovaná judikatura).

120 Na úvod je třeba uvést, že z judikatury citované výše v bodech 117 až 119 vyplývá, že přezkum, který Tribunál v projednávaném případě vykonává, není omezen na přezkum zjevně nesprávného posouzení. Není tedy třeba přikládat váhu skutečnosti, že podle názoru žalobkyně je nesprávné posouzení, jehož se dopustila Rada, zjevného charakteru.

Ke spornému rozhodnutí

121 Jak bylo uvedeno v bodech 75 a 78 až 81 výše, z původního a dodatečného odůvodnění sporného rozhodnutí, které je uvedeno v bodech 5 a 16 výše, vyplývá, že uvedené rozhodnutí spočívá zejména v tom, že na žalobkyni bylo použito kritérium „ovládání“ uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012 a konkrétně se opírá o okolnost, že žalobkyně byla ovládána Nadací a jejím prostřednictvím Vůdcem.

122 Argumenty žalobkyně lze v podstatě chápat tak, že je jimi Radě vytýkáno, že se ve sporném rozhodnutí dopustila nesprávného posouzení, když měla za to, že žalobkyně je ovládána osobou či subjektem, které byly označeny jako osoba či subjekt, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené nebo ji podporují, ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012.

123 V tomto ohledu spočívá použití kritéria „ovládání“ na existenci nezanedbatelného rizika, že pokud jsou zmrazeny finanční prostředky osoby či subjektu označených jako osoba či subjekt podílející se na šíření jaderných zbraní, vyvolává tato osoba či subjekt tlak na osoby a subjekty, které vlastní nebo ovládá za účelem obcházení účinku opatření, která se jich týkají, tím, že je podněcuje, aby na ně přímo či nepřímo převedly jejich finanční prostředky, anebo aby provedly transakce, které samy nemohou provést z důvodu zmrazení svých finančních prostředků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2012, Melli Bank v. Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, bod 58). Vzhledem k tomuto riziku je zmrazení finančních prostředků osob a subjektů ovládaných osobou nebo subjektem, jejichž finanční prostředky jsou zmrazeny, nezbytným a vhodným opatřením k zajištění účinnosti přijatých opatření a toho, že tato opatření nebudou obcházena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2012, Melli Bank v. Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, bod 58).

124 Článek 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012 ukládají tedy Radě zmrazit finanční prostředky každé osobě nebo každému subjektu ovládaných osobou či subjektem, které byly označeny jako ty, které se podílí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností spojené nebo ji podporují, aniž by opatření přijaté na takovém základě muselo být odůvodněno skutečností, že se ovládaná osoba či ovládaný subjekt samy podílí na uvedeném šíření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2012, Melli Bank v. Rada, C-380/09 P, EU:C:2012:137, body 39 a 40).

125 Vzhledem ke znění čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, který se vztahuje na osoby a subjekty, jež v závislosti na jazykových verzích byly „označeny“ nebo „identifikovány“ jako osoby a subjekty zapojené do šíření jaderných zbraní, a s ohledem na judikaturu týkající se použití kritéria „ovládání“ citovanou v bodech 123 a 124 výše, je Rada oprávněna přijmout omezující opatření pouze vůči osobám a subjektům, jejichž jména byla zapsána na seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření z důvodu, že jsou ovládány osobami či subjekty „označenými“ či „identifikovanými“ jako osoby či subjekty, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené anebo ji podporují.

126 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu (bod 42 výše) Rada uvedla, že v době přijetí sporného rozhodnutí nebyl název Nadace ani jméno Vůdce zapsán na sporný seznam obsahující jména osob nebo subjektů, které byly oficiálně „označeny“ nebo „identifikovány“ jako osoby či subjekty, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností spojené anebo ji podporují ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012 a na něž se musí z tohoto důvodu vztahovat taková omezující opatření, jako je zmrazení jejich finančních prostředků.

Riziko obcházení sankcí spočívajících ve zmrazení finančních prostředků, kter –, jak bylo připomenuto v bodě 123 výše – obvykle odůvodňuje použití kritéria „ovládání“, tedy v projednávaném případě neexistuje.

127 Vzhledem k tomu, že Rada nezapsala jména Vůdce a název Nadace do sporného seznamu v době přijetí sporného rozhodnutí, nebyla oprávněna přijmout uvedené rozhodnutí v rozsahu, v němž toto rozhodnutí použilo na žalobkyni kritérium „ovládání“.

128 Jakékoli jiné řešení by ostatně stavělo žalobkyni do mimořádně nepříznivé procesní situace z hlediska obhajoby jejích práv a jejího práva na účinnou soudní ochranu, jelikož za účelem napadení omezujících opatření přijatých vůči ní by mohla být nucena zpochybnit odpovědnost Vůdce a Nadace za šíření jaderných zbraní, aniž může v tomto ohledu očekávat pomoc ze strany Vůdce a Nadace, proti nimž nebylo žádné omezující opatření přijato.

129 Rada se tak ve sporném rozhodnutí dopustila nesprávného posouzení, když na žalobkyni použila kritérium „ovládání“.

130 Druhému žalobnímu důvodu je tedy třeba v tomto rozsahu vyhovět a konstatovat, že sporné rozhodnutí není v části, v níž na žalobkyni použilo kritérium „ovládání“, podložené.

131 Sporné rozhodnutí musí být proto zrušeno z důvodu, že je zčásti nedostatečně odůvodněné (bod 87 výše), jakož i v rozporu se zásadou dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (bod 104 výše), a zčásti nepodložené (bod 130 výše).

Ke sporným aktům

132 Jak bylo uvedeno v bodech 90 a 91 výše, vyplývá z odůvodnění sporných aktů uvedeného v bodě 24 výše, že spočívá především na skutečnosti, že na žalobkyni bylo použito kritérium „ovládání“ uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, a v tomto ohledu je konkrétně založeno na okolnosti, že žalobkyně je ovládána Nadací a jejím prostřednictvím Vůdcem.

133 Argumenty žalobkyně lze v podstatě chápat tak, že Radě vytýká, že se ve sporném rozhodnutí dopustila nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že je žalobkyně ovládána osobou nebo subjektem, které jsou označeny jako osoby či subjekty, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojeny nebo ji podporují ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012.

134 Z důvodů popsaných v bodech 123 až 125 výše je Rada oprávněna přijmout omezující opatření pouze vůči osobám a subjektům, které jsou ovládány osobami či subjekty, jejichž jména byla zapsána na seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, jelikož byly „označeny“ či „identifikovány“ jako osoby či subjekty, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené anebo ji podporují.

135 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu (bod 42 výše) Rada uznala, že v době přijetí sporných aktů nebyly název Nadace ani jméno Vůdce zapsány na sporném seznamu obsahujícím jména osob a subjektů, které jsou oficiálně označeny nebo identifikovány jako osoby či subjekty, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené anebo ji podporují ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012. Rada tedy nebyla oprávněna přijmout tyto akty, jestliže v nich bylo na žalobkyni použito kritérium „ovládání“.

136 Rada se tedy ve sporných aktech dopustila nesprávného posouzení, když na žalobkyni použila kritérium „ovládání“.

137 Z toho vyplývá, že sporné akty nejsou v rozsahu, v němž na žalobkyni použily kritérium „ovládání“, podložené.

138 Ve sporných aktech však byla použita dvě různá kritéria, takže toto jedno věcně nesprávné posouzení v souladu s judikaturou citovanou výše v bodě 113, podle níž splnění jednoho kritéria stanoveného právními předpisy upravujícími omezující opatření postačuje k odůvodnění přijetí těchto opatření, nestačí k odůvodnění zrušení uvedených aktů.

139 Jak totiž bylo poznamenáno v bodě 90 výše, z odůvodnění sporných aktů uvedeného v bodě 24 výše vyplývá, že v těchto aktech bylo rovněž použito kritérium „podpory íránské vládě“ stanovené v čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012 a že tyto akty vycházejí konkrétně z okolnosti, že žalobkyně „poskytuje finanční služby Nadaci […] a její skupině podpůrných jednotek a dceřiných společností“.

140 Pokud Rada ve svých písemnostech odkazuje na vyplácení „dividend a bonusů“ ze strany žalobkyně ve prospěch Nadace a zejména na skutečnost, že ze stanov žalobkyně a její účetní závěrky za finanční rok uzavřené dne 20. března 2010, které byly předloženy v příloze žaloby, vyplývá, že Nadace jakožto akcionářka žalobkyně pobírá značné dividendy a bonusy, nelze tyto argumenty zohlednit, jelikož se neváží ke konkrétním důvodům obsaženým ve sporných aktech k odůvodnění použití kritéria „podpory íránské vládě“ na žalobkyni, tj. že „poskytuje finanční služby Nadaci […] a její skupině podpůrných jednotek a dceřiných společností“.

141 Rozdělování dividend a bonusů společností svým akcionářům nelze totiž přirovnat k poskytování finanční služby ze strany prvně uvedené svým akcionářům. Touto argumentací se tedy Rada pokouší uplatnit jiné skutečnosti, než ty, na jejichž základě byly sporné akty přijaty.

142 Legalita napadených aktů může být posuzována pouze na základě faktických a právních skutečností, na základě nichž byly přijaty, a Tribunál nemůže přistoupit na řešení Rady, aby v konečném důsledku přikročil k nahrazení odůvodnění, na nichž jsou tyto akty založeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2012, Oil Turbo Compressor v. Rada, T-63/12, EU:T:2012:579, bod 29).

143 Argumenty Rady založené na vyplácení dividend nebo bonusů Nadaci nelze proto zohlednit pro účely posouzení podloženosti sporných aktů v rozsahu, v němž na žalobkyni použily kritérium „podpory íránské vládě“.

144 Rada každopádně odkazuje pouze na vyplácení dividend a bonusů Nadaci žalobkyní, zatímco důvody sporných aktů odkazují na finanční služby, které žalobkyně poskytuje nejen Nadaci, ale i její „skupině podpůrných jednotek a dceřiných společností“.

145 Ve svých písemnostech se Rada také odvolává na skutečnost, že ze stanov žalobkyně a účetní závěrky za finanční rok uzavřené dne 20. března 2010 vyplývá, že se Nadace jakožto akcionářka žalobkyně „účastní řady transakcí, do nichž je zapojena“.

146 Žalobkyně tvrdí, že „Rada nepředložila žádný formální důkaz prokazující, že [žalobkyně] upřednostňovala veřejnoprávní subjekt nebo veřejný podnik“ a poukazuje na to, že „[j]její hospodářské výsledky a [j]její účetnictví potvrzují, že téměř všechny [její] půjčky, úvěry a další služby […] jsou nabízeny (a také jimi využívány) fyzickým osobám a podnikům se soukromým kapitálem, a nikoli vládě a veřejnoprávním subjektům“ a že „[j]její služby a [její] půjčky […] jsou nabízeny klasické klientele (a jí také využívány) sestávající z fyzických osob a podniků, a nikoli vládě a státním zařízením a podnikům“ a odkazuje v této souvislosti na seznam jejích hlavních klientů za období od března do listopadu 2010, který byl přiložený k žalobě.

147 V tomto ohledu je nutné připomenout, že kritérium „podpory íránské vládě“, které rozšiřuje oblast působnosti omezujících opatření za účelem zvýšení tlaku vyvíjeného na Íránskou islámskou republiku, se vztahuje pouze na činnost osoby či subjektu, jež je nezávisle na prokázání jakékoli přímé či nepřímé vazby na šíření jaderných zbraní způsobilá vzhledem ke svému kvantitativnímu či kvalitativnímu významu napomáhat uvedenému šíření zajišťováním podpory íránské vládě formou materiálních, finančních nebo logistických zdrojů či nástrojů, které jí umožňují v této činnosti pokračovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2014, National Iranian Oil Company v. Rada, T-578/12, nezveřejněný, EU:T:2014:678, body 118 až 120, 140 a 141). Kritérium „podpory íránské vládě“ se tedy nevztahuje na každou formu podpory, ať je jakkoli minimální či symbolická, poskytovanou íránské vládě, ale jen na formy podpory, které jsou svým kvantitativním nebo kvalitativním významem způsobilé umožnit uvedené vládě šířit jaderné zbraně. Podle výkladu podaného v rámci přezkumu unijním soudem z hlediska cíle, jímž je vyvinout tlak na íránskou vládu, aby ukončila šíření jaderných zbraní, tak sporné kritérium definuje objektivně vymezenou kategorii osob a subjektů, jejichž finanční prostředky mohou být zmrazeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2014, National Iranian Oil Company v. Rada, T-578/12, nezveřejněný, EU:T:2014:678, bod 119).

148 Rada v projednávaném případě netvrdí, že žalobkyně poskytuje finanční podporu íránské vládě přímo, ale že tuto podporu poskytuje „prostřednictvím Nadace“. I když je tedy v odůvodnění sporných aktů Nadace kvalifikována jako „významný íránský polostátní subjekt přímo ovládaný Vůdcem“, nelze ji bez dalšího přirovnat k íránské vládě.

149 Takové nepřímé použití kritéria „podpory íránské vládě“ je odůvodněné z hlediska cíle sledovaného uvedeným kritériem, který byl připomenut v bodě 147 výše, pouze tehdy, je-li prokázáno, že osoba nebo subjekt vystupující jako zprostředkovatel buď sama poskytuje podporu íránské vládě ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012, nebo je pro íránskou vládu nástrojem, který jí umožňuje uskutečňovat šíření jaderných zbraní.

150 V projednávaném případě nebylo prokázáno, že Nadace poskytuje podporu íránské vládě ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012.

151 Pouhá okolnost, na kterou odkazuje Rada, že Nadace je „významný íránský polostátní subjekt přímo ovládaný Vůdcem“, nepostačuje k prokázání toho, že poskytuje íránské vládě podporu, která je vzhledem ke svému kvantitativnímu nebo kvalitativnímu významu způsobilá umožnit této vládě pokračovat v šíření jaderných zbraní, jak to vyžaduje judikatura citovaná v bodě 147 výše, nebo že je nástrojem provádění politiky šíření jaderných zbraní íránskou vládou.

152 Jméno Nadace navíc nebylo Radou zapsáno do sporného seznamu mezi osoby a subjekty, které byly označeny nebo identifikovány jako osoby a subjekty poskytující podporu íránské vládě ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. d) nařízení č. 267/2012, nebo mezi osoby a subjekty, které se podílejí na šíření jaderných zbraní, jsou s touto činností přímo spojené anebo ji podporují ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012.

153 Konečně Rada v tomto řízení nepředložila žádný důkaz prokazující, že Nadace poskytuje podporu íránské vládě nebo že se podílí na šíření jaderných zbraní, je s touto činností přímo spojená anebo ji podporuje.

154 Podmínky, které by odůvodňovaly nepřímé použití kritéria „podpory íránské vládě“ na žalobkyni (bod 149 výše), nejsou tedy v projednávaném případě splněny.

155 Je tedy třeba konstatovat, že se Rada ve sporných aktech dopustila nesprávného posouzení, když na žalobkyni použila kritérium „podpory íránské vládě“.

156 Aniž je nutné zkoumat, zda žalobkyně poskytovala finanční služby Nadaci, je tedy třeba vyhovět druhému žalobnímu důvodu a konstatovat, že sporné akty nejsou podložené v rozsahu, v němž na žalobkyni použily kritérium „podpory íránské vládě“.

157 Sporné akty musí být proto zrušeny jako nepodložené.

158 Vzhledem k závěrům v bodech 131 a 157 výše je třeba v plném rozsahu vyhovět žalobě a zrušit všechny napadené akty.

K časovým účinkům zrušení napadených aktů

159 Rada v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu (bod 42 výše) uvedla, že se účinky zápisu jména žalobkyně do sporného seznamu pozastavují podle čl. 26 odst. 5 rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/1863 ze dne 18. října 2015 (Úř. věst. 2015, L 274, s. 174), které se v souladu s článkem 1 rozhodnutí Rady (SZBP) 2016/37 ze dne 16. ledna 2016 o dni použitelnosti rozhodnutí 2015/1863 (Úř. věst. 2016, L 11 I, s. 1) stalo použitelným ode dne 16. ledna 2016. To nemění nic na tom, že dokud zůstane jméno žalobkyně z důvodu účinnosti rozhodnutí 2015/1008 a prováděcího nařízení 2015/1001 zapsané na sporném seznamu, hrozí jí riziko, že vůči ní budou znovu zavedena omezující opatření v případě, že Íránská islámská republika nedostojí závazkům, které přijala vůči Spolkové republice Německo, Francouzské republice, Spojenému království Velké Británie a Severního Irska, Čínské lidové republice, Spojeným státům americkým a Ruské federaci, za podpory vysoké představitelky Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku v rámci společného akčního plánu, který určuje přístup směřující k dosažení dlouhodobého komplexního řešení šíření jaderných zbraní.

160 Pokud jde o prováděcí nařízení 2015/1001, je třeba připomenout, že podle čl. 60 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie nabývají rozhodnutí Tribunálu, která ruší nařízení, odchylně od článku 280 SFEU právní moci až dnem, kdy uplyne lhůta k podání kasačního opravného prostředku stanovená v čl. 56 prvním pododstavci uvedeného statutu, nebo pokud je v této lhůtě podán kasační opravný prostředek, dnem jeho zamítnutí.

161 V projednávaném případě má prováděcí nařízení 2015/1001 povahu nařízení ve smyslu článku 60 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, jelikož jeho článek 2 stanoví, že je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, což odpovídá účinkům nařízení, tak jak jsou stanoveny v článku 288 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. dubna 2016, Rada v. Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, bod 121). Článek 60 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie se tedy vztahuje na prováděcí nařízení 2015/1001.

162 Rada má tedy podle článku 60 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie dvouměsíční lhůtu, která je prodloužena o lhůtu z důvodu vzdálenosti o deset dnů, aby od oznámení tohoto rozsudku napravila vady konstatované u prováděcího nařízení 2015/1001 a případně vůči žalobkyni přijala nová omezující opatření.

163 V případě rozhodnutí 2015/1008 je třeba připomenout, že podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU může Tribunál, považuje-li to za nutné, označit ty účinky zrušeného aktu, které mají být považovány za zachované. V projednávaném případě by skutečnost, že se datum nabytí účinku rozhodnutí o zrušení prováděcího nařízení 2015/1001 liší od data, kdy pozbude účinku rozhodnutí 2015/1008, mohla způsobit vážné ohrožení právní jistoty, jelikož rozhodnutí 2015/1008 a prováděcí nařízení 2015/1001 ukládají žalobkyni totožná omezující opatření. Je tedy namístě zachovat účinky rozhodnutí 2015/1008 v rozsahu, v němž ponechává jméno žalobkyně na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, až do data, kdy tento rozsudek nabude právní moci v části, v níž ruší prováděcí nařízení 2015/1001 v rozsahu, v němž toto nařízení ponechalo jméno žalobkyně

na seznamu obsaženém v příloze IX nařízení č. 267/2012 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Persia International Bank v. Rada, T-493/10, EU:T:2013:398, bod 129 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

164 Vzhledem k tomu, že ostatní napadené akty již nevyvolávají v současné době žádné účinky, ustanovení čl. 264 druhého pododstavce SFEU se na ně nevztahuje.

K nákladům řízení

165 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Rady Evropské unie vyplývající z oznámení ze dne 15. března 2014 určeného na vědomí osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření upravená v rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP a nařízení Rady (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu, ponechat jméno Sina Bank na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP, ve znění rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP ze dne 25. října 2010, a v příloze IX nařízení Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení nařízení (EU) č. 961/2010, se zrušuje.**

2) **Rozhodnutí Rady 2014/776/SZBP ze dne 7. listopadu 2014, kterým se mění rozhodnutí 2010/413, prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1202/2014 ze dne 7. listopadu 2014, kterým se provádí nařízení č. 267/2012, rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/1008 ze dne 25. června 2015, kterým se mění rozhodnutí 2010/413, a prováděcí nařízení Rady (EU) 2015/1001 ze dne 25. června 2015, kterým se provádí nařízení č. 267/2012, se zrušují v části, v níž ponechaly jméno Sina Bank zapsané na seznamu obsaženém v příloze II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2010/644, nebo v příloze IX nařízení č. 267/2012.**

3) **Účinky rozhodnutí 2015/1008 jsou vůči Sina Bank zachovány ode dne, kdy vstoupilo v platnost, až do data uplynutí lhůty pro podání kasačního opravného prostředku proti tomuto rozsudku upravené v čl. 56 prvním pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie, nebo – pokud v této lhůtě bude podán kasační opravný prostředek – až do dne jeho zamítnutí.**

4) **Radě se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 18. října 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

1. Omezující opatření přijatá vůči Íránské islámské republice 2

2. Omezující opatření týkající se žalobkyně 2

Skutkový stav před podáním projednávané žaloby 4

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 5

Právní otázky 6

1. K přípustnosti 6

K přípustnosti prvního bodu návrhových žádání, pokud jde o zrušení přílohy IX nařízení č. 267/2012 v rozsahu v němž se tato příloha vztahuje na žalobkyni 6

K přípustnosti třetího bodu návrhových žádání 7

2. K věci samé 9

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění, zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu 9

K porušení povinnosti uvést odůvodnění 10

– Ke spornému rozhodnutí 10

– Ke sporným aktům 12

K porušení zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu 13

– Ke spornému rozhodnutí 13

– Ke sporným aktům 14

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení 15

Ke spornému rozhodnutí 16

Ke sporným aktům 17

K časovým účinkům zrušení napadených aktů 20

K nákladům řízení 21